

Az ember életében sokszor elhangzott ez a szó. Ha nem is neki szánták, de jelen volt, amikor a címzettnek megvető hangnemben odavetették, hogy gyáva. Könnyelmű kijelentés ez, aki a másikat ilyen kifejezéssel illeti, gyakran saját ítélete alatt áll.

Gyermekkorban gyávának titulálnak valakit, ha nem mer felmenni a kötélre, vagy nem akar részt venni a közös csínyben. Fiatal felnőttként arra kiáltják, hogy gyáva a barátok és ismerősök, aki nem akar részt venni valamilyen extrém sportban, vagy nem mer közelíteni platói szerelméhez. Legtöbbször azonban akkor hangzik el, a gyáva szó, amikor konfliktusba keveredett gyerekek, vagy felnőtt emberek verekedni hívják a másikat, hogy bizonyítsák igazukat, de a másik fél tartózkodik az erőszakos megoldástól.

Meg van írva, hogy Isten országába nem juthatnak be a gyávák, de az Új Jeruzsálemnek mégsem a fentebb felsorolt „gyávák” a számkivetettjei, hanem gyakran azok, akik megbélyegzik a másikat. Hogy miért? Azért mert az igazi gyávaság titka –mint oly sok aspektusé- az igazsághoz való viszonyban rejlik. Az embert az igazsághoz való viszonya emeli fel, vagy bukttatja el. Az igazi gyáva, aki az igazsághoz való viszonyában nem mer változtatni úgy, hogy boldogabb legyen.

Az igazi gyáva ember nem meri vállalni tettének következményeit, retteg attól, hogy a világ megítéli őt, és nem is sejti, hogy az ítéletnapján nem a világ ítélete nehezedik majd rá, hanem a sajátja. A gyáva nem meri kifejezni szükségleteit és megvallani hitét, mert fél, hogy különccnek gondolja őt és kivetíti magából a világot, azonban a valóság az, hogy ő magát gondolja különccnek, így saját maga hoz fejére pusztulást. A gyáva ember nem mer szakítani ostoba társadalmi, vagy közösségi szokásokkal, hagyományokkal, illetve nem mer nemet mondani mások önző elvárásaira, mert azt gondolja, nem szeretik majd az emberek, de valójában ő nem szereti saját magát és a többi embert sem, így önmaga ítélete alatt áll. A gyáva ember nem mer szembe nézni mások felé sugárzott ítéletével, nem meri elfogadni a kritikát, mert azt gondolja, hogy akkor gyengébbnek látszik, mint a többi ember, azonban a valóság az, hogy ő nem tartja magát sokra, így előbb-utóbb utoléri saját ítélete. A gyáva ember nem mer szakítani szenvedélyeivel, ragaszkodik hamis tárgyakhoz, állatokhoz, emberekhez, ragaszkodik elvekhez, akkor is, ha azokról rég bebizonyosodott, hogy hamisak. Azt gondolja, elengedi ezeket, elvész a biztonságérzete, a valóság az, hogy mindezekkel csak félelmeit igyekszik palástolni, így hitetlensége ítélete alatt áll. A gyáva ember nem mer szembenézni a halállal. Nem abban rejlik gyávasága, hogy nem képes felszabadulni alóla, hanem abban, hogy mivel tudja, hogy elmúlás a sorsa, nem képes ezt a tudatát méltósággal elviselni. Aki abban hisz, hogy meg fog halni, és mégis retteg a haláltól, ahelyett, hogy haláláig tisztességgel és

boldogan élne, már életében is halott embernek számít.

A gyáva ember nem mer engedni a róla alkotott képből, ragaszkodik az ő emberi játszmájához. Valaki egész életében játssza szerepét az élet színpadán, lehet, mosolyog közben és vannak kisebb örömei benne, de ha az ördög nem adna egy-egy kisebb örömet, abba az ember azonnal belehalna. Az embert meg lehet tévesztetni, de a lelket sohasem. Aki belül kisebb poklot él meg, nap, mint nap, annak a lelke valóban a pokol tűzén ég már, csak a test szerinti örömek még enyhítik annak kínyzó fájdalmát. Aki gyáva, hogy változtasson önmagán, az önmagáról kivetített képen, annak lelke a pokolban is marad. El tudod képzelni, hogy milyen élmény lesz, ha a haláloed után a testi örömek nem tudják már enyhíteni a pokol mardosó tűzét? Ha nincs már lehetőséged, hogy test szerint mindent megváltoztass?

A gyáva ember a szeretet nevében cselekszi gyávaságát, de te tudd, hogy ez nem igaz. A gyáva ember illúziót kelt és megerősít sokakat a hitetlenségben, így az ördögöt szolgálja minden nap. Nézd meg a gyáva emberek tetteinek gyümölcsét: Az idősek azt mondják, hogy lehet igaz, amit beszélek, de ők már nem akarnak időskorúakra változni. Nem tudják, hogy megadták magukat az ördögnek. A középkorúak közül soktól hallottam, hogy lehet boldogtalanok, de valahogy csak elviselik ezt életük végéig. A fiatalabbak azt mondják, hogy lehet, szabadulnának a helytelen hagyományoktól, konvencióktól, de akkor a családjuk kiátkozná őket. A pap azt mondja, lehet, ki kellene seperni a templomból a bálványokat, de akkor a sok hívő megbotránkozna az egyházban és az egyház elvesztené tekintélyét. Mindenki azt mondja, hogy nehéz, valójában meg sem próbálták: ez a gyávaság. Feltételezésen és félelmen alapszik a jövő, nem pedig bizalmon és tapasztalaton.

Lásd a lélek szerinti dolgokban, másként alakulnak az értékrendek. Az is gyáva, aki a legextrémebb helyzeteket is jól bírja, az is lehet hűtlen, aki soha nem bújt ágyba a házastársán kívül, az is lehet hazug, akinek szent meggyőződése, hogy igazat mond. Csak, aki lélek szerint gondolkodik, ismeri meg a isteni aspektusok valódi tartalmát.

A törvény így szól: **„A gyáváknak pedig és hitetleneknek, és utálatosoknak és gyilkosoknak, és paráznáknak és bűbájosoknak, és bálványimádóknak és minden hazugoknak, azoknak része a tűzzel és kénkövel égő tóban lesz, ami a második halál.”**
/Jel. 21. 8/.

A mondatot egyszerűbben is meg lehet fogalmazni: A hitetlenek égni fognak. Aki nem hisz, az most is ég, a belső tűz háborog benne, ha kimutatja az ember, ha elfojtja. Sokan állítják magukról, hogy hisznek, pedig csak vallásosak, vagy vágnak hinni. Az igaz hit formálja és megerősíti az embert, a hitetlenség pedig gyávává teszi, képtelenné a változásra. Aki pedig képtelen a változásra, abba az emberben a szentlélek jelenléte csekély. Azt javaslom, imádkozzatok, hogy bátrak legyetek.